

Tres adolescents. Dos atracadors. Una sortida.



LA DESCONEGUDA

TESS SHARPE

TESS SHARPE

LA DESCONEGUDA

Traducció d'Aina Labèrnia Romagosa

Fanbooks

Títol original: *The Girls I've Been*

© Tess Sharpe, 2021

© de la traducció: Aina Labèrnia Romagosa, 2021

Edició publicada mitjançant acord amb G. P. Putnam's Sons, un segell de Penguin Young Readers Group, una divisió de Penguin Random House LLC.

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2021

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: juny del 2021

ISBN: 978-84-18327-50-6

Dipòsit legal: B. 7.920-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

8 d'agost, 9.09 h

Havien de ser vint minuts.

Això és el que m'havia dit aquell matí quan m'havia despertat. Només serien vint minuts. Ens trobaríem a l'aparcament, hi entrariem, faríem l'ingrés i seria incòmode, superincòmode, però només serien vint minuts, com a molt.

Era capaç de sobreviure vint minuts amb el meu ex i la meva nova nòvia. Podia trampejar la incomoditat de la situació. Era la canya.

Fins i tot havia comprat dònuts, pensant que potser ajudaria a suavitzar les coses després de la tallada de rotllo de la nit anterior, tot i que ja sé que això és treure importància al que havia passat. Ja sé que unes pastes no ho arreglen tot, però val més això que res. A tothom li encanten els dònuts. Sobretot quan porten fideus de colors, o cansalada. O totes dues coses. Així que compro els dònuts —i cafè, perquè l'Iris als matins es posa feta una fera si no pren un mínim de cafeïna— i, com és lògic, per culpa d'això arribo tard. Quan arribo al banc i paro el cotxe, ja hi són tots dos.

El Wes, alt i ros, és fora de la camioneta, repenjat sobre l'escrestissada porta del darrere; al costat té el sobre del banc amb tots els diners de la nit anterior. L'Iris està còmodament reclinada al capó del seu Volvo, amb el vestit de colors i amb les ondes dels cabells que se li balancegen mentre juga amb l'encenedor que va trobar a les vies del tren. Qualsevol dia es cremarà els cabells, de veritat.

—Fas tard —és el primer que diu el Wes quan surto del cotxe.

—Porto dònuts. —Allargo el cafè a l'Iris i ella salta del capó.

—Gràcies.

—Podem enllestir-ho d'una vegada? —demana ell. Ni tan sols es mira els dònuts. Se'm fa un nus a l'estómac. Ja hi tornem a ser? Com pot ser, després de tot?

Premo els llavis, intentant no fer gaire cara d'enfadada.

—D'acord. —Deixo altre cop la capsula al cotxe—. Som-hi. —Agafo d'una revolada el sobre de la porta de la camioneta.

El banc acaba d'obrir, de manera que només tenim dues persones davant nostre. L'Iris emplena el resguard i jo em poso a la cua, amb el Wes just darrere meu.

La cua avança i l'Iris se'ns acosta amb el resguard, m'agafa el sobre i se l'entafora a la bossa. Mira el Wes amb recel i després a mi.

Em mossego el llavi. Només uns quants minuts més.

L'Iris sospira.

—Mira —diu al Wes, i es posa les mans als malucs—, ja sé que la manera com te'n vas assabentar no va ser fantàstica, però...

És llavors quan l'Iris queda interrompuda a mitja frase.

Però no pel Wes.

No, a l'Iris l'interromp l'home de davant nostre. I és que en aquell precís moment l'home decideix treure una arma i robar el banc dels nassos.

La primera cosa que penso és «Merda!». La segona cosa és «Tira't a terra». I la tercera cosa és «Ara ens pelaran a tots perquè m'he estat esperant per comprar els dònuts de cansalada».

9.12 h (15 segons en captivitat)

L'atracador, un home blanc, d'un metre vuitanta d'alçada, aproximadament, que porta una jaqueta marró, una samarreta negra, una gorra de beisbol vermella i té les celles i els ulls clars, crida, tal com fan els atracadors de bancs:

—TOTHOM A TERRA!

Anem a petar a terra. És com si tothom que és al banc fos un titella i ens hagués tallat els fils.

Tinc un nus gegantí a l'estómac, el pit i la gola, i per un instant em quedo sense respiració. La por em crema i se m'enganxa a la carn; vull tossir, però em fa cosa cridar l'atenció de l'atracador.

No s'ha de cridar mai l'atenció d'aquesta gent. Ho sé perquè no és la primera vegada que m'hi trobo. Vull dir, no he estat mai en un atracament d'un banc, però de vegades em sento com si hagués nascut a la línia de foc.

Quan algú t'apunta amb una arma no és com a les pel·lícules. Durant els primers segons no hi ha moments de valentia. Fa una por de cagar-te a les calces. L'Iris prem el braç contra el meu i la noto tremolar. Vull agafar-li la mà, però em continc. I si l'atracador es pensa que agafaré una arma? Tot déu porta armes a Clear Creek. No me la puc jugar.

A l'altre cantó el Wes està tens, i trigo un moment a veure per què: s'està preparant per llançar-se sobre l'atracador... El meu ex és així. És instintiu i heroic, i té un criteri desastrós quan es troba amb situacions difícils.

Aquesta vegada sí que em moc. Ho he de fer; si no, el Wes farà que li disparin. Li agafo la cuixa i li enfonso les ungles a la pell, just sota la vora dels pantalons curts. Gira el cap en direcció a mi, i el fulmino amb la mirada volent dir *Pobre de tu que ho facis*. Faig que no amb el cap i continuo traient foc pels ulls. Gairebé veig el seu *Però, Nora...*, que fa amb les celles alçades, però al final acaba donant-se per vençut.

D'acord. D'acord. Respira. Centra't.

L'atracador. Escridassa la caixaera. La caixaera —només n'hi ha una?, com és que només n'hi ha una?— és una dona rossa de mitjana edat, amb les ulleres subjectades per una cadena de color d'aiguamarina. El cap em va a tota màquina i em fixo en coses que puc necessitar més endavant.

L'atracador parla, a crits, del director del banc. Costa de sentir perquè la caixaera no para de sanglotar a cor què vols. Li tremolen les mans i té les galtes enceses, i ni de broma deu haver fet saltar l'alarma silenciosa, si no és que ho ha fet per accident. Amb l'arma a la cara, està en mode pànic total.

No en té cap culpa. Fins que no tens l'arma al davant, no saps pas com reaccionaràs.

Cap de nosaltres tres no s'ha desmaiats, així que, per ara, encara rai... Que ja és dir...

Però a l'hora de treure les castanyes del foc, no es pot comptar amb la caixaera. El xèrif no vindrà si no és que algú acciona l'alarma. Giro els ulls tant a l'esquerra com puc sense haver de moure gaire el cap. Hi ha cap altre caixer amagat en alguna banda? I el vigilant? És que no en tenen en aquesta sucursal?

Sento passos darrere meu. Em poso tensa i l'Iris deixa anar un petit crit ofegat. Premo el braç més fort contra el seu, desitjant poder-li infondre seguretat a través de la pell. Però quan hi ha una arma, realment no hi ha gran cosa a fer-hi.

Espera. Passos... Accelerats. Quan em passa pel davant,

alço tímidament els ulls i veig l'escopeta retallada a les mans d'un home, mentre avança cap al davant. Noto una sacsejada al pit, m'ompló de terror i de basques. No només n'hi ha un. En són dos.

Dos atracadors de bancs. Tots dos blancs. Texans llisos, botes d'estil militar. Samarretes negres, sense logos.

Quan m'empasso saliva faig petar la llengua, tinc la boca seca com el desert, el cor em va a mil per hora, al ritme de *La palmarem! Collons, la palmarem!*

Em suen les mans. Les tanco. Mare meva, quant ha passat? Dos minuts? Cinc? El temps juga males passades quan estàs contra el terra amb una arma que et passa per davant... I per primera vegada penso en la Lee.

Ai, no. «La Lee».

No em poden disparar. La meva germana em matarà. Però primer, la seva missió a la vida serà trobar qui m'hagi disparat. I quan la Lee té una missió fa por. Parlo per experiència, perquè quan tenia dotze anys, la Lee em va ajudar a escapar-me de la nostra mare amb una ensarronada tan bona que ni la Reina de l'Estafa no la va veure venir. Ara és a la presó. La mare, no la Lee.

I jo hi vaig posar el meu gra de sorra.

No puc deixar que em domini la por. He de mantenir la calma i trobar una escapatòria. Estic davant d'un problema. L'he d'analitzar per resoldre'l.

Quan hem entrat, qui més hi havia al banc, a banda de la caixaera? Faig memòria. Al capdavant de la cua hi havia una dona. Quan s'ha posat a cridar, el Gorra Vermella la n'ha apartat. Ara és a terra, a la meva esquerra; té la bossa a poca distància. El Gorra Grisa se'ns ha apropiat per darrere. Devia estar assegut a la zona d'espera.

Quan recordo que allà hi havia una altra persona assegurada, l'estómac se'm regira: era una nena. No puc girar prou el

cap per veure on ha acabat anant a parar, però quan he entrat al banc l'he vist.

Deu tenir deu anys, potser onze. Va amb la dona del davant de la fila? Per força.

Però tinc una línia visual directa de la dona i no ha donat ni una ullada cap a les cadires on hi havia la nena.

Entesos. Cinc adults o gairebé adults. Una nena. Dos atracadors. Almenys dues armes, potser més.

No pinta bé.

—Volem anar al soterrani. —El Gorra Vermella no para de brandar l'arma a la cara de la caixaera, i això no hi ajuda, sinó que l'espanta encara més. Si continua així...

—Deixa de cridar.

És la primera vegada que el Gorra Grisa parla. Té la veu rogallosa, no perquè provi de dissimular com té la veu en realitat, sinó perquè la té així, com si els anys l'haguessin canviat de dalt a baix i el que n'hagués quedat és un deix de veu. Immediatament, el Gorra Vermella retrocedeix.

—Desfés-te de les càmeres —ordena el Gorra Grisa. I el de vermell passa a correu pel vestíbul i els taulells dels caixers, talla els cables de les càmeres de seguretat i se'n torna al costat del Gorra Grisa.

L'Iris m'etziba un cop de colze. Els mira amb la mateixa intensitat que jo. Li premo el braç perquè sàpiga que jo també ho veig.

L'home de vermell pot ser que hagi fet el primer pas, però el Gorra Grisa és qui porta les regnes.

—I el Frayn? —demana el Gorra Grisa.

—Encara no ha arribat —respon la caixaera.

—És mentida —se'n mofa el Gorra Vermella. Però prem els llavis. La idea l'espanta.

«Qui és el Frayn?».

—Ves a veure —ordena el Gorra Grisa.

Les sabates del Gorra Vermella ens passen per davant i desapareixen del vestíbul.

M'aprofito de la situació i, tan bon punt estic segura que ja no el tinc a la vista i que el Gorra Grisa està distret amb la caixaera, giro el cap a la dreta. La nena està sota la tauleta de centre, al mig de la zona d'espera i, tot i que la tinc molt lluny, veig que tremola.

—La nena —em diu el Wes a cau d'orella. També la mira.

«Ja ho sé», gesticulo amb la boca. Tant de bo la nena em mirés... Així podria enviar-li una mirada de tranquil·litat, però té la cara premuda contra la moqueta marró horrible.

Passos. Quan el Gorra Vermella torna, noto que m'augmenta la por al pit.

—La porta del director està tancada.

Se li esquerda la veu del pànic.

—On és el Frayn? —torna a preguntar el Gorra Grisa.

—Fa tard! —gemega la caixaera—. Havia d'anar a buscar la Judy, l'altra caixaera, que no se li engegava el cotxe. Per això fa tard.

S'han agafat els dits amb alguna cosa. Sigui quin sigui el pla, el primer pas se n'ha anat en orris. I quan la gent l'espifia, per experiència, fa una d'aquestes dues coses: o arrenca a córrer o s'entossudeix encara més.

Per un instant, penso que podrien arrencar a córrer, que ens en sortirem amb uns quants malsons i una història que ens donarà corda a totes les festes durant la resta de la vida. Però aleshores s'esfondra qualsevol esperança que pogués arribar a tenir.

És com si passés a càmera lenta. S'obre la porta del banc i el vigilant que em preguntava on devia ser entra amb les mans plenes de tasses de cafè.

No hi té res a pelar. El Gorra Vermella —impulsiu, nerviós i molt espantat— dispara abans que l'home pugui deixar els cafès amb llet i agafar la porra elèctrica.

Les tasses cauen a terra. Després també el vigilant. Li surt una taca de sang a l'espatlla, que es va engrandint per moments.

Tot passa molt de pressa, com si algú fes passar les pàgines d'una llibreta animada molt ràpidament. Ara sí que la cosa es posa seriosa, perquè, abans d'haver premut el gallet, hi ha una petita possibilitat de sentir que tot anirà bé a la qual et pots aferrar.

Però després? Ja no tant.

Quan el vigilant cau endavant, algú —la caixera— crida. El Wes es llança cap a l'Iris i cap a mi per protegir-nos, i ens arraulim ben fort fins a formar un manyoc de cames, braços, por i ressentiments que, ben mirat, hauríem de deixar de banda. I jo?

Agafó el mòbil. No sé si tindrè cap altra oportunitat. Me'l trec de la butxaca dels texans, mentre sento que el Gorra Grisa renega i passa per davant del nostre embull, per desarmar el vigilant i escridassar el Gorra Vermella. El Wes està repenjat damunt meu, de manera que amb prou feines puc moure el braç, però aconsegueixo enviar un missatge a la Lee:

«Oliva». Cinc lletres. No és ni de bon tros el meu menjar preferit. Tècnicament és una fruita, com el tomàquet.

I potser la clau per alliberar-nos. Des que conec la meva germana ha estat el nostre senyal de socors. Som noies preparades per aguantar un temporal.

La Lee vindrà. La meva germana sempre ve.

I portarà la cavalleria.